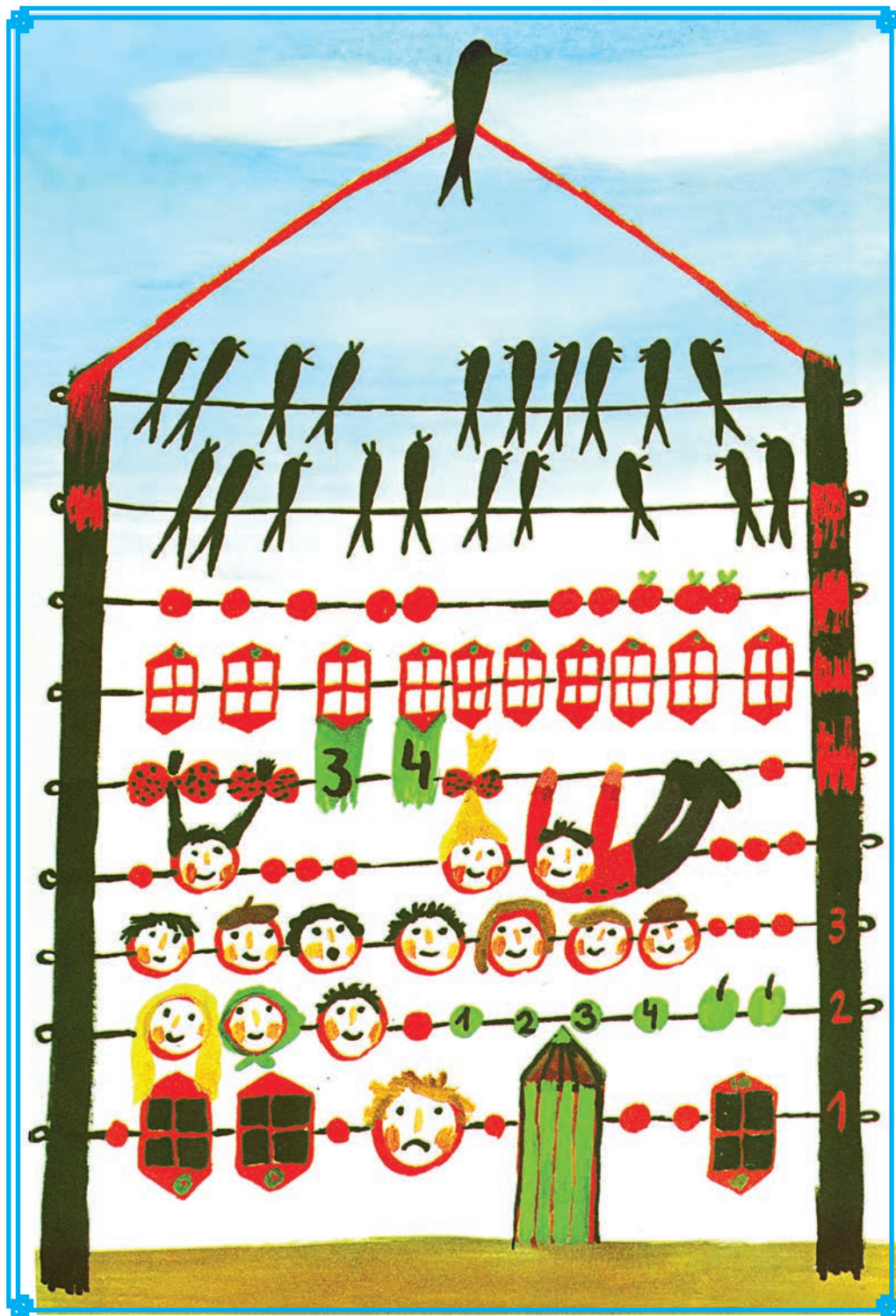

ВЕРЕСЕНЬ 2018/2019 р.

1

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Марійка Підгірянка Літечко пропало

Вже сонце не гріє,
Не жовтіє жито,
Мак не червоніє, –
Тільки мряка сіє
Крізь небесне сито.

Хмароньки нависли
Довкола, довкола, –
Наче сльози, бризки
Дощові заблисли
Спроквола, спроквола.

Верба листя ронить
Помалу, помалу –
Вітер листя гонить,
Воно сумно дзвонить:
Літечко пропало.

Марійка Підгірянка Школа

Школо наша, школо,
Приголуб нас, мила
Пригорни усіх нас,
Як голуб під крила.
Ти нас всіх научиш,
Як у світі жити,
Як зло оминати,
А добро чинити.
Бджілоньки – на квіти,
Дітоньки – до школи,
Там збирають мудрість,
Як мед в полі бджоли.

На обкладинці журналу
малюнок художниці Тетяни
Житнян.

Знову в школу!

Павло Грабовський До школи

Ну, прокидайтеся, діти:
Ранок – до книжки пора!
Сонечко вспіло залити
Все посереду двора!
Швидше вдягайтесь до школи!
Кращі прогасте дні –
Пізно вертати: ніколи
Їх не повернете, ні!
Змалку кохайтесь в освіті,
Змалку розширюйте ум,
Бо доведеться у світі
Всяких назнатися дум.
Треба самим розвертати:
Як і до чого все йде?
Шлях безпомилково пізнати –
Той, що до правди веде.
Щоб не зросли ви на сором
(Бійтесь найпаче того!)
Та не зробились позором
Рідного краю свого!

Василь Кравчук

Чапля

Чапля стала серед ставу –
Думку думала цікаву.
На одній нозі стояла
І поволі задрімала.
Снився чаплі цілий ряд
Галасливих жабенят.

Марійка Підгірянка Малий школярик

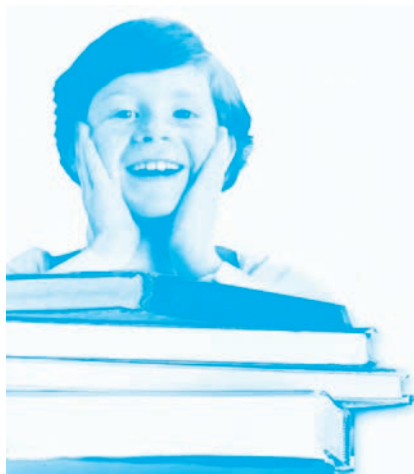
Гей, нема то так нікому,
Як школярику малому:
Він не журиться ніколи,
Взяв книжечки – і до школи!
А в тій книжці малюночки,
А в тій книжці співаночки,
І наука, і забава,
Бо та книжечка цікава.
Бо та книжечка – рідненька,
Тулить її до серденька,
Сторінки все оглядає,
Вірші радісно читає...

«Врятуймо мову – мова врятує нас!»

(Юрій Іллєнко (1936-2010), український кінорежисер, сценарист.)

Чи знаєте ви, що...

Василь Кравчук Жайворонкова школа

Йде урок в музичній школі,
Що відкрилася у полі.
В школі тій жайвороня
Вчиться музики щодня:
– До-ре-мі-фа-соль-ля-сі!
Хай співають з нами всі.
До-ре-мі-фа-соль-ля, –
Прислухаються поля.
У гарячу літню днину
Аж до сонця спів той лине.

Марійка Пігірянкa Поле восени

Зжали люди вже пшеницю,
Виламали тенгерицю, –
На баштані дині спіють
І від сонця золотіють.
Скрізь капуста головата
На грядках стоїть, боката,
Буряки, хлоп'ята жвавi, –
Їх чуприни кучеряві.

«Життя – як володіння велосипеда. Щоб зберегти рівновагу, ти маєш рухатися.»

(Альберт Ейнштейн (1879-1955) – один з найвизначніших фізиків ХХ століття).

Винахід Морзе знищив пароплавну пошту

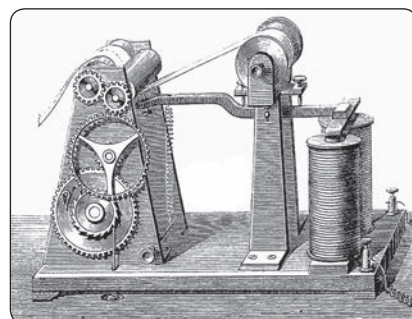
Відкриття, яке швидко повернуло уявлення про комунікацію в цілому світі зробив Самюел Морзе. 20 червня 1840 року Семюел Морзе запатентував телеграф – засіб для передачі сигналу по дротах.

Якось Морзе повертався з Європи до США на кораблі, тоді й став випадковим свідком розмови двох пасажирів про електромагнетизм. Вона й наштотхнула Морзе на ідею про телеграф вперше. З мольберта, олівця, старих частин годинника й маятника він змайстрував тоді ще громіздкий прилад. Принцип його дії був простим: коли не тече струм, олівець креслить пряму лінію; коли струм поступає, маятник відхиляється й на лінії виникають загострення.

Ключ або «молоток» служив для змикання і розмикання електричного кола. Автоматичний приймач записував сигнали, що подаються ключем. Імпульси струму певної тривалості змушували коливатися електромагнітне перо, що відтворює «крапки» і «тире» на паперовій стрічці пером або видавлювали сигнали, або завдавали їх чорнилом. Незручність телеграфу Морзе полягала в тому, що його код могли розшифрувати тільки фахівці. Простим людям він був незрозумілий.

Морзе постійно вдосконалював свій апарат. Разом з колегами він розробив названу на його честь азбуку. Так відпала необхідність перекладати криптографічну послідовність цифр, потрібно було лише відправити дані, що склалися з трьох різ-

них сигналів: короткий, довгий, пауза. Конгрес США дає 30 тис. дол. Сигнал пускають по лініях електропередач. На кожному кінці дроту встановлені прилади для передачі та прийому. Саме повідомлення – це набір довгих і коротких звуків. На письмі їх

позначають крапками й тире. Кожна комбінація відповідає певній літері або розділовому знаку.

Система швидко набула популярності. Доти єдиним засобом сполучення між континентами і країнами була пароплавна пошта. Про новини в інших країнах дізнавалися із запізненням на тижні й місяці. З телеграфом це відбувалося за кілька хвилин. Семюел Морзе розбагатів.

Марійка Підгірянкa Прохання

Як весело дзвінок грає! –
То до школи він скликає.

Пусти й мене, моя мати,
З школярами мандрувати!

Сидять дітоньки чемненькі,
Книжечки у них новенькі.

Числять, пишуть і читають,
Ще й співаночки співають.

Ура-а-а-а ...!

У СВІТІ КАЗОК

Чарівний світ казки надзвичайно різноманітний. Є казки про тварин, у яких звірі вміють говорити, думати, відчувати. Є казки, у яких діють люди або історичні особи (нехай часто і вигадані). Є казки фантастичні, у яких розповідається про неіснуючих казкових істот. Але в усіх казках є дещо спільне.

У казках дається відповідь на одвічні питання: про сенс людського життя, про сутність людини, про добро і зло, життя і смерть.

Казка – це найсолодший спогад дитинства. Кожна доросла людина навіть у досить зрілому віці пам'ятає особливий настрій і те солодке очікування, коли тато чи мама будуть читати вечірню казку.

Запрошуємо вас поринути у цей казковий простір.

Про одинака, сина багача (Українська народна казка)

Жив на світі один багатий чоловік, а у того чоловіка був єдиний син. Але зовсім парубок нічого не розумів у господарстві. Батько дуже журився, на кого залишиться його багатство після смерті.

Ось одного разу каже він синові:

– Іди до кошари та вибери найбільшого барана і веди його на ярмарок. Та продай, але так, щоб і гроші за барана взяв, і барана пригнав назад додому.

Взяв парубок барана та й пішов на ярмарок до найближчого села. По дорозі стрілась йому дівчина. Вона продавала яблука. Дівчина запитала його, куди він жене барана. А він каже:

– Веду на ярмарок продавати.

– Продай барана мені.

– Я такий наказ маю від батька: і барана продати, і за барана гроші взяти, і барана додому назад пригнати, – відповів парубок.

А дівчина на те:

– Гаразд, я його куплю. Що просиш?

– Та прошу два срібних.

Дівчина дала йому два

срібних. А барана взяла й обстригла, руно зняла, барана йому передала, аби погнав додому. Парубок повернувся із бараном і грішми додому та й каже батькові:

– Ну, тату, я продав барана.

– А де гроші?

Син поклав на стіл гроші.

– А баран де?

– Баран у дворі.

Батько, не вірячи, вийшов із хати і побачив у дворі обстриженого барана та й кличе жінку:

– Ну, жінко, із нашого сина будуть люди.

А та йому:

– Ой, чоловіче, не вірю, аби з його розуму стався сей ярмарок.

І стали вони розпитувати хлопця, з ким він зустрічався. А той і розказав по правді про дівчину. Батьки порадилися і вирішили відшукати її. А тоді питають:

– Сину, чи зумів би ти ту дівчину віднайти?

(Продовження на п'ятій сторінці)

Про одинака, сина багача

(Українська народна казка)

(Закінчення з четвертої сторінки)

– А чом би ні?

– То йди та й приведи її до нас.

Парубок пішов. А там у хаті було три сестри, всі однакові. І каже він їм:

– Мене послав до вас мій батько, аби одна із вас прийшла до нас.

Старша швиденько одягнулася, і пішли обое. Прийшли до його батьків, а вони й питають, чи була б вона їм за невістку.

– Чому ні? – каже та.

Тоді батько мовить:

– Ану, донько, ходи зі мною.

Пішли у комору, батько розкрив скриню, повну срібла, і питає дівчину:

– Донько, що би ви робили з тими грішми, якби вони перейшли у ваші руки?

А дівчина каже:

– За ті гроші купили би вашому синові та й мені красиве вбрання. Найняли слуг, щоб за нас працювали.

Батькові не сподобалася така відповідь.

І відправили вони її додому.

Тоді батько каже:

– Иди по другу дівчину, бо це не та, що барана купувала.

Пішов хлопець по другу:

– Казав батько, аби прийшла одна із вас.

Тоді молодша взяла й пішла. А батьки показали їй своє багатство і питають, що б вона зробила з тим усім, якби невісткою стала.

А вона каже:

– Я б за це срібло збудувала нову хату, таку, як у нашого пана. Та й бричку, та й коня таких же купила б. А вашому синові подавала б каву у ліжку.

Не сподобалася їм така відповідь, відправили вони й ту дівчину додому. Посилають сина за третьою. Той прийшов втретє і каже:

– Я прийшов за тією, яка купила барана.

Тоді озвалася середуща:

– Ну, то йду я!

Ця дівчина й була розумна. Як прийшла до хати, батькам поклонилася. А ті спитали її, чи буде їм за невістку. А вона ласкаво відповіла:

– Як Бог хоче та й ви, то можу бути.

Сподобалися батькам такі слова. Повели її у комору, показали скриню, повну срібла, а батько й питає:

– Люба донько, а чи було б вам із моїм сином цих грошей досить?

Тоді вона каже:

– Лиш так було б досить, якби ми по одному брали, а замість того по два клали у скриню.

Сподобались батькам такі слова. Вона й стала їхньою невісткою, а синові – дружиною.

Григорій Усач

Де сходяться осінь і літо?

Де сходяться осінь і літо?

А там, де позовклі сади

Гойдають на стомлених вітах
Рум'яні духмяні плоди.

Де сходяться літо і осінь?

А там, де в захмарні шляхи,
Які пролягли через просинь,
Вдивляються пильно птахи.

Де сходяться осінь і літо?

А там, де в шкільному дворі
Тримають схвильовані діти
Новенькі іще букварі.

Американський актор Роберт Патрік приїхав у Карпати на зйомки повнометражного історичного екшена «Захар Беркут» режисера Ахтема Сеїтаблаєва. У зйомках фільму «Захар Беркут» за мотивами однойменної повісті Івана Франка бере участь велика міжнародна акторська команда з України, США, Казахстану, Великобританії та Монголії. Прем'єра стрічки відбудеться у 2019-му році.

Ура-а-а-а ...!

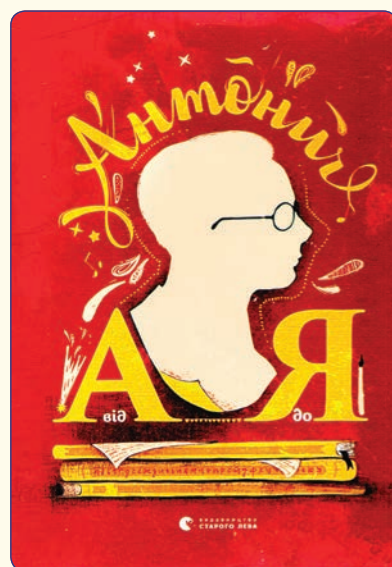

З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

Складовою частиною Свидницького свята, організатором якого є Союз русинів-українців СР вже традиційно є зустріч з українськими письменниками. Цього року у Свидник завітав літературознавець **Данило Ільницький** (на фото), який у Піддуклянській бібліотеці у Свиднику презентував цікаве видання: «**Антонич від А до Я**» (Текст Данило Ільницький, графічне оформлення Людмила і Володимир Стецьковичі), яке появилось у львівському «Видавництві Старого Лева».

Автори цього видання хочуть розповісти юному читачеві (правда, і дорослому) про письменника **Богдана Ігоря Антонича**. Про те, як він був маленьким, на що дивився, чим займався, як виховувався і що було для нього важливим. Про те, що він любив рослини і співав пісні, малював і грав на скрипці. У яких селах і містах він жив. Як одягався і складав свої вірші... А також про його дивовижне вміння – навіть подорослішавши, залишатися дитиною, «дітваком із сонцем у кишені».

(р)

К **Книга**

Як письменник та інтелектуал Антонич любив книжки та збирав їх у власну бібліотеку. На жаль, вона не збереглася донині. Але маємо різні особисті нотатки, записи, з яких можемо дізнатися, що Антонич любив читати різні книжки: художні та наукові, поетичні та прозові, українські та польські, чеські та німецькі, львівські, київські, варшавські. Проте всі книжки мали спільну рису – були цікаві. Антонич належав до уважних та ретельних читачів, складав переліки книжок, які придбав і прочитав.

Мабуть, в Антоничевій кімнаті книжки були в ідеальному порядку

«Качиний діл»
напівпідвальна творча майстерня молодих львівських митців

Антонич не раз приходив у гості до своїх друзів-художників, учасників мистецької групи «Руб». Місце, де вони жили і водночас працювали, розташоване у Львові на сучасній вулиці Котляревського, 39 (раніше – Набеляка, 39). Саме там зародилося багато мистецьких ідей, які Антонич висловив у своїх творах.

Про «Качиний діл» розповіла письменниця Оксана Керч у романі «Альбатроси»

Три перстені

Крилата скрипка на стіні,
червоний дзбан, квітчаста скриня.
У скрипці творчі сплять вогні,
роса музична срібна й синя.

В квітчастій скрині співний корінь,
п'янке злля, віск, насіння,
та на самому дні три зорі,
трьох перстенів ясне каміння.

В червоному дзбані м'ятний трунок,
зелені краплі яворові.
Дзвони, окрилена струно,
весні шалені і любові!

Підноситься угору дах,
кружляє дзбан, співає скриня.
І сонце, мов горючий птах,
і ранок спертий на вориння.

Богдан І Антонич

З поштової скриньки

Перший дзвінок в Орябині

Перший дзвінок ми прослухали в Основній школі з дитсадком в Орябині Староліубовнянського району, де вивчається українська мова. Сімдесят чотири учні заповнили класи школи.

Осінь зустрічала десятох першокласників теплом, сонцем та ще й урочистою атмосферою. Для першокласників перший день перебування в школі – важлива подія. Йдеться про те, щоб він запам'ятався як хвилюючий, яскравий, бо ж дитина починає проникати у світ дорослих.

Директор школи **Йосиф Ковальчик** привітав батьків, учнів, педагогів та гостей, які завітали у цей день в орябинську школу.

Серед гостей був голова Спілки українських письменників Словаччини **Іван Яцканин**, головний редактор журналу «Веселка» та видавець українських періодичних і неперіодичних видань у Словаччині інженер **Іван Тільняк**, зрештою, він видає і «Веселку». До присутніх з вітальним словом звернулася і сільський голова **Лівія Ковальчик**.
(яф)

Директор школи Йосиф Ковальчик.

Орябинські першокласники.

Погляд на частину учасників першого дня в Основній школі з дитсадком в Орябині.

«Мудрого – не одурити, чесного – не купити, мужнього – не зламати.»

(Роман Шухевич (1907–1950), український політичний і державний діяч).

Катерина Перелісна

Осінній дощик

Пожовтіло листячко
на кленочку
похилились айстроньки
у садочку.
Заховалось сонечко –
не видати!
Сипле вітер дощиком
кругом хати.
Стукотить і грюкає
у віконця:
«А що вам не весело
тут без сонця?».
Такий вітер капосний:
сам гуляє,
а дітей на вулицю
не пускає!

Ура-а-а-а ...!

Михайло Стельмах

ГУСИ-ЛЕБЕДІ ЛЕТЯТЬ

(Уривок з повісті)

Під осінніми високими зорями затихають оселі, і тепер стає чутнішою мова роси, напівроздягнених дерев і вчорнілих, задуманих соняшників, що вже не тягнуться ні до сонця, ні до зірок.

Мене все життя ваблять і хвилюють зорі – їхня довершена і завжди нова краса, і таємнича мінливість, і дивовижні розповіді про них. Та й перші спогади мого дитинства починаються з зірок.

І тепер, проживши піввіку, я згадую далеке вечірне стависько, потемнілі в жалобі трави, що завтра стануть сіном, велетенські шоломи копиць, останній срібний дзвін коси, і перший скрип деркача, і соняшник вогника під косарським таганком, і пофоркування невидимих коней, що зайшли в туман, і тонкий посвист дрібних чирят, що струшують зі своїх крилець росу, і дитячий схлип річечки, в яку на все літо повходили м'ята, павині вічка, дикі півники, та й не жмуряться, а цвітуть собі.

А над усім цим світом, де пахощі сіна злегка притрушує туман і дух молодого, ще не затужавілого зерна, сяють найкращі зорі мого дитинства. Навіть далекий вогонь на хуторі біля містка теж здається мені зорею, що стала в

чиймусь вікні, щоб радісніше жилося добрим людям. От аби й нам узяти одну зірку в свою оселю...

І здається мені, що, мивши потемнілі вітряки, я вхожу в сине крайнебо, беру з нього свою зірку та й навропростець полями поспішаю в село. А в цей час невидимий сон, що причаївся в узголів'ї на другому покосі, торкається повік і наближає до мене зірки.

Їх стає все більше та більше, ось вони закружляли, наче золота метелиця; я почув їхній шелест, їхню музику... і поплив, поплив на хиткому човнику по химерних ріках сну...

Мені після розмови з дядьком Миколою усе повеселішало навкруги: і перехрестя вулиць з іще не розтоптаного рососою, і розчинені хати, і жінки в очіпках, що вибігали з відрами по воду, і дівчата в хустинах, які гнали до череди худобу, і рибалки, що йшли стежиною – один з саком, а другий з довжелезним бовтом, – і дзвін коси, яку хтось клепає у саду, і голос містка під копитами коня, і он клапоть туману, що зачепився за городні ворота і не знає, куди податися: чи припишкнутися до землі, чи піднятися вгору.

Я проїжджаю село, старий зруб, що став сіножаттю, Богачів хутір, круглик – синю латочку лісу в полях – і опиняюся в діброві, що зверху кутається небом, а знизу туманцем. А як гарно тут блакитніє поміж кленами! А самі клени зараз такими наполоханими стали, – от-

Український письменник
Михайло Стельмах
(1912-1983).

от кинуться навіть або ще, гляди, й полетять за перелітними птахами; біля їхніх ніг схлипує і схлипує джерельце, а якась пташина розважає його; вона перескакує з листка на листок, виспіває собі і нічутінку не турбується, що десь за лісами синіє холод.

Михайло Драй-Хмара

Наставила шовкових кросен і павутинням обвела: густий кармін і синя мла, над ними – ясноока осінь.

З гарману сонце золоте скотилось на пухку соломі, а сум вертається додому, мій сум, що восени росте.

У вирій потягли гагари, і тужить десь вечірній дзвін: за ними серце навздогін, віддаючи останні дари.

Не дожене мов та бджола, воно блукає манівцями... О серце, оповите снами, чому ти не дзвінка стріла?

Коло млина яворина

Коло млина яворина,
Зацвіла калина.
Навчилася в саду спати
Молода дівчина.

Навчилася в саду спати
Межи яворами,
Бо хотіла розмовляти
З хлопцями-стрільцями.

Піють півні, піють друзі,
Курка ся кокаче.
Кличе мати доню вечеряти,
А доня не хоче.

Ой, вечеряй, моя мати,
Щось ся наварила,
Бо вже мені, молоденькій,
Вечеря не мила.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Андрій Содомора

Андрій Содомора – український письменник, перекладач, науковець, автор численних, переважно поетичних перекладів творів письменників античної та післяантичної доби.

Народився 1 грудня 1937 року в с. Вирів Кам'яно-Бузького району Львівської області. Закінчив Львівський

університет. Кандидат філологічних наук, професор (2008), професор кафедри класичної філології Львівського національного університету ім. І. Франка.

Ще студентом почав перекладати твори античних авторів. Андрій Содомора продовжує латинську «борозну» Миколи Зерова, грецьку – Бориса Тена.

Окремими виданнями вийшли твори грецьких драматургів в його перекладі: Есхіла (1990), Софокла (1989), Евріпіда (1993), Арістофана (1980), Менандра (1962); римських поетів та філософів: Горация (1982), Лукреція (1988), Овідія – «Метаморфози» (1985; 2008), «Любовні елегії», «Мистецтво кохання», «Скорботні елегії» (1999), Тібулла, Проіерція, Овідія – «Римська елегія» (2009); Сенеки (1996, 1999, 2007), Боеція (2002), середньовічних латиномовних поетів – «Поезія ваганів» (2007); М. Гусовського – поема «Пісня про зубра» (2007); з німецької – віршові оповідки для дітей «Петер-нечесаха» Гайнріха Гоффмана (2007), багатьох інших авторів.

Автор оригінальних творів (працює у жанрі новели, есе, літературного портрета та ін.): «Жива античність» (1983, 2004, 2009), «Наодинці зі словом» (1999), «Під чужою тінню» (2000), «Сивий вітер» (2002), «Лініями долі» (2003), «Студії одного вірша» (2006), поетичних збірок «Наодинці зі Львовом» (2005) та «Пригорща хвилин» (2007).

Член Національної спілки письменників України, дійсний член Наукового товариства імені Шевченка. Лауреат премії імені Максима Рильського, Літературної премії ім. Григорія Кочура, літературної Нагороди Антоновичів та обласної премії імені Михайла Возняка. Почесний громадянин міста Львова (2012). Кавалер ордена «За заслуги» III ступеня.

Ура-а-а-а ...!

З ВІРШІВ АНДРІЯ СОДОМОРИ

Веселка

Що за дивне диво стало,
Очі всім зачарувало,
Очі втішило усім,
Кольорів явивши сім?

Небо дивним тим півколом
Усміхнулось веселково,
А щоб диво те цвіло,
Мусить сіре мати тло.

Та усмішка веселкова –
Власне, сімка та чудова,
Стали в небі, мов до гри,
Побратими-кольори:

Меж не вгледіти між ними –
Ледь помітні переливи,
Що зливаються в одну
Пісню семи-голосну.

Всі ті пишні барви-звуки,
Що втішають око й вухо,
Мають бути вдячні тій
Хмарі сірій дощовій.

Роса й травинка

Під крапельinkою роси
Зітха травинка:
«Несила вже тебе нести –
Затерпла спинка...»

В тобі – і сонце, і луги,
Й усе довкола,
А я – на ніжечці одній,
Травинка квола.

Була панянка я струнка,
Тепер он – гнуса,
Поникла вся, іще б ціпка –
І я – бабуся...»

Роса на те: «Розправ плече,
Кріпись, небого:
Ще трішки сонце припече –
Й піду до нього».

Котик – читач

Мамо, мамцю подивись –
Он чийсь котик прибуdivсь!
Тихе, сіреньке, худеньке,
Хвостик – дротиком тоненьким...
Де ж біднькому поспати?..
А візьмімо його до хати!

Довго думати не стали –
Котика відгодували...
А той котик – особливий:
Щось хленне собі – й до книги.
І читає в дощ чи в спеку,
Не когось там, а Сенеку...

Різні там премудрі мислі –
Ось такий, скажімо, вислів:
Й просто неба можна жити,
Але з книжкою – дружити.

Вітер віє-повиває –
Котик Сйнеку читає,
Аж прицмокує: няв-няв –
Сам Сенікою він став.

Сливи

Ми сливи густо-фіолетові,
Ми – сливи.
Нас виплекав, нас вигодував
Сад мисливий.

І пишні не рум'янцем ми,
А со-ло-дом –
Солодким налило нас сонце
Зо-ло-том.

Дощ у Львові

Дощ у Львові, дощ у Львові...
Парасолі кольорові
П'ють, чутливі, досхочу
Милі шепоти дощу.

Ледве чутне: мі, фа, соль –
Тихі співи парасоль.
Тихі співанки, розмови,
Соло скрипки вечорове.

Тихо, солодко дощить...
За віконцем котик спить,
Сплять секунди і хвилини,
Діти-дітоньки години,

Сплять, хто де, камінні леви,
Бачать сонце полудневе,
Де було їм, як в раю,
В африканському краю.

Цяпотить у середмісті –
Ось такі останні вісті.
Не шумить і не гуде –
Просто тихий дощ іде.

Куточок кулінарії

Осінній торт, тобто яблучний

Найпростіший, найлегший і дуже смачним. Ти спитаєш: а чому він осінній, цей торт? Його найкраще робити, коли яблук багато.

Як його приготувати? Дуже просто. Береш:

1 столову ложку сметани, 3 яйця, 1/2 склянки цукрового піску, 1 склянку млинцевого борошна (неодмінно – млинцевого), 1/2 чайної ложки соди. Все це як слід змішуєш у зазначеній черговості.

Потім береш 4–5 штук великих антонівських яблук і ріжеш їх на дрібні шматочки. Кладеш це на велику сковороду, змащену маслом і посипану сухарями. На яблука наливаєш тісто і ставиш у духовку на 25–30 хвилин.

Коли верхня скоринка пригнітиться, торт готовий.

Бачиш, як просто! Усе встигнеш зробити за 45–50 хвилин. Запрошуй гостей!

Петро Мах

Лебідки

На Світязі хвиля вечірня втопилась
І човен дрімає на жовтім піску...

А лебеді, страх заховавши під крила,
Над плесом ураз закружляли в танку.
Настуся за хлібом швиденько побігла,
На озері казка відкрилася біла –

Й до неї брели полісята малі...
Їм хтось розказав, що маленькі лебідки,
Як промені сонця зав'яжуться у сніг,
Їдять на вечерю зі смаком і швидко
Варення і маслом намазаний хліб.

Пам'ятник мушкетеру д'Артаньяну

1931 року у Франції встановили бронзовий пам'ятник мушкетеру д'Артаньяну. Статую відлили з бронзи, д'Артаньяна виготовили в повний зріст, одягнули у військовий мундир і довгий плащ. Голову героя прикрашає капелюх із пером, а одна його рука лежить на рукоятці шпаги.

У героя романів Олександра Дюма був реальний прототип, який народився 1611 року в замку Кастельмор за 35 км від Оша і став довіреною особою короля Людовика XIV. Його справжнє ім'я – Шарль де Бац. Відомо, що він взяв собі прізвище матері, яка походила з роду Монтеस्क'ю д'Артаньян.

Шарль де Бац, як і герой романів Олександра Дюма, перебував на службі в роті королівських мушкетерів, виконував особисті і часом таємні доручення короля Людовика XIV. Також гасконець служив кур'єром у кардинала Мазаріні. Прототип д'Артаньяна зробив блискучу військову кар'єру і навіть спробував себе як губернатор Лілля. При дворі мав славу дуже надійної людини, тому навіть король засмутився, коли він загинув. Загибель наздогнала Шарля де Баца під час битви поблизу міста Маастрихт в Нідерландах 1673 року, там його поховали.

Іван Мацинський

**У вересні хмарки вернулися рясні,
що парусами блиснули торік.
(Везли кудись наліті сонцем дні,
пливли кудись в чужий далекий бік).**

**Знов на горі біля старих колод
надулись плахти і летять з полян.
Хмарки оті – міцний карпатський флот,
а небосхил – карпатський океан.**

**Тому-то я так часто ходжу в ліс:
я ходжу в порт – на берег наш морський,
що з нього видно – рух далеких міст
і дальніх сонць розпечені шматки.**

**Сідаю в човен, хмарку натягаю
на щоглу думки і на рею мрій...
... А восени додому повертаю
по кругосвітній подорожі тій.**

Ура-а-а-а ...!

Іван Драч Балада роду

В мого роду – сто доріг,
Сто століть у мого роду.
Вичовганий старий поріг
Старій бабі в нагороду.
Сива стежка в сто доріг
Розлігається од хати.
Сто вітрів мій вік запріг
Сиву хату розхитати.
Сто скажених сивих бід
Та й сушило ж роду вроду,
Та й не висхне зроду рід
Ні в погоду, ні в негоду.
Внучок тупцю тупотить,
Тупцю, ввучю, тупцю, хлопче,
Він – сто першеньку прогопче...
Роде рідний! Не стлумить
Нашу жилаву породу –
Сто вітрів в ногах лежить
Мого роду і народу...

Дівчинка під час відзначення Дня Незалежності України.

Ліна Костенко

* * *

Буває, часом сплїну від краси.
Спїнюсь, не тямлю, що воно за диво, –
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є – дорога, явори,
усе мос, все зветься – Україна.
Така краса, висока і нетлінна.
що хоч спїнишь і з Богом говори...

У Києві відкрили пам'ятник богатырю часів Русі-України Іллі Муромцю. «Ілля Муромець народився під Черніговом, служив у дружині князя Володимира, захищав місто Київ, похований у Києво-Печерській лаврі. Це наш богатыр, це наша історія, яку у нас намагаються поцупити. Тому Муромець стоятиме тут, на історичному місці, де колись розташовувалась богатырська застава», – зазначив мер Києва Віталій Кличко.

Знайди 12 розбіжностей.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávkę na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 66, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávkę na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.